

skrøbelig, og maaske han, som er et godt Menneske, derfor synes, at han skal træde til og støtte den endnu mere end før. Saaledes kan jeg i alt Fald kun forklare mig det ærede Medlems Stilling, naar han selv indrømmer, at Forholdene er forandrede, siden Forhandlingen sidst fandt Sted, vistnok i Juni Maaned. Vi erkender alle, at Forholdene er ganske forandrede siden den Gang, og at det Tilsagn, som det ærede Medlem da gav, fremkom under en Situation, som ikke foreligger nu, idet man den Gang endnu ikke vidste, hvorledes man skulde tilvejebringe Balance mellem Indtægt og Udgift, i det hele skaffe Staten de forøgede Indtægter, som Regeringen og det ærede Medlem og hans Venner mente var fornødne. Naar dette ikke mere foreligger, naar nu alle, ogsaa det ærede Medlem, mener, at Staten har, hvad den trænger til, hvorfor i Alverden vil det ærede Medlem saa komme og øse endnu flere Penge ud i det bundløse Kar, som den højtærede Finansminister synes at repræsentere? Hvorfor vil det ærede Medlem dog ikke sammen med os andre sige, at nu kan det være nok? Hvorfor vil han bedrøve et eneste Medlem af den danske Befolkning ved her at foretage en Fordyrelse af en saa udmærket Anstalt som Postvæsenet, naar det ikke behøves? Jeg forstaar ikke det ærede Medlem paa dette Punkt, for saa ivrig en Regeringstilhænger kan han ikke være, at han, blot fordi Regeringen foreslaar noget, selv om han ikke er enig i Forslaget, iler til og stemmer derfor. Jeg kender næsten ikke det ærede Medlem igen. Jeg har haft den Fornøjelse og Ære at sidde i dette Ting sammen med ham i adskillige Aar, men han plejer egentlig at være en Mand, der tager Realiteten stærkt i Betragtning, et nøgternt Menneske, der driver Politik ud fra reelle Betragtninger. Men dette er den mærkværdigste politiske Betragtning: den højtærede Indenrigsminister har foreslået noget, som han foreslog i Fjor, og som i Fjor efter det ærede Medlems Mening betød noget; men skønt det i Aar aldeles ikke kan betyde det samme, nemlig en nødvendig Indtægt for Statskassen, kan det ærede Medlem alligevel ikke modstaa den Forførelse, der udgaar fra den højtærede Indenrigsminister, og vil altsaa stemme, synes det, for Forslaget, blot fordi han har givet et Tilsagn, som mellem Politikere eller mellem Gentlemen ikke mere kan gælde, fordi det, som sagt, var givet under en helt anden Situation. Jeg hører nu ogsaa, at den højtærede Formand for

Højregruppen (Piper) er enig med mig i, at en anden Situation forandrer ogsaa den Stilling, man tidligere har taget til et bestemt Forslag. Jeg forstaar altsaa den højtærede Formand for Højregruppen saaledes, at det er noget tvivlsomt, hvorvidt Højre vil støtte dette Lovforslags reelle, fiskale Fordring, og jeg tror derfor, at det ærede Medlem, der taler for Regeringsgruppen (J. Pedersen), ikke skal være saa sikker i sin Sag, som han synes at være, naar han siger, at dette Lovforslag gaar let igennem. Det synes jeg egentlig ikke, der i Øjeblikket er saa megen Udsigt til. Det ærede Medlem er saa ungt; Haabet beskæmmer ham derfor forhaabentlig ikke. Det ærede Medlem kan jo altsaa haabe og se lyst paa Tilværelsen; men man kan saamænd ikke vide, om Forslaget i Virkeligheden gaar igennem. Jeg vil ikke betragte det som en Ulykke, om det ikke sker. Jeg gad vide, om det ærede Medlem betragter det saadan, om han ikke selv synes, at den Strid om 200,000 Kr., som her skal finde Sted, er ret urimelig, naar man har vedtaget 18 Mill. Kr. i Skatter de to sidste Aar. — I øvrigt skal jeg til det ærede Medlem kun sige dette: Han sagde til mig, at jeg ikke vilde være med til nogen Indtægtsforøgelse for Statskassen i forrige Samling. Det benægter jeg bestemt. Jeg havde en anden Opfattelse af, hvorledes den Indtægt skulde skaffes til Veje, der behøvedes, og hvor megen Indtægt der behøvedes for Statskassen. Jeg synes for Resten, Forholdene har givet mig mere Ret end det ærede Medlem, for der er ikke Tvivl om, at vi kunde have nøjedes med mindre Skatter end dem, den højtærede Finansminister forlangte i Fjor og fik gennemført ved sin egen Gruppens og andre Grupperes Hjælp. Men uvillig til at skaffe Staten den Indtægt, der kræves, er jeg ikke og vil aldrig være det. Jeg er fuldkommen enig med dem, der har udtalt den Betragtning, at Statens Indtægter og Udgifter maa balancere, og at der maa helst være lidt mere i Kassen end akkurat det absolut nødvendige. Men der er i dette Øjeblik mere end det fornødne.

**Hey:** Naar jeg indtager den Stilling, jeg indtager, er det slet ikke, fordi jeg, som det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes) antyder, er blevet mere regeringsvenlig, end jeg var i Juni, det er snarere muligt, at der i Sommerens Løb er passeret et eller andet, der har gjort mig mindre regeringsvenlig og det ærede Med-